

Asterix og Vikingene

Asterix og Vikingene

Det er flere enn Obelix som sliter med vekta i Asterix og Vikingene.

Asterix et les vikings
Stefan Fjeldmark, Jesper Møller
M6 Films, A.Film AS
2006
SF Norge
16:9 Fullskjerm
Dolby Digital 5.1
78 min.
2

2

Tragix

I serieformat er Asterix på sitt beste både subtilt underfundig og overdrevet slapstick. Subtil i de lekne referansene, i fremstillingen av romernes dekadanse og overmøt, og i skildringene av kulturelle stereotypier. På høygir i de stadig tilbakevendende slåsskampene, Asterix og Obelix? sammenstøt med villsvin, romere og pirater og karakterskildringer.

Albumet

Asterix et les Normands (1966) eller

Asterix og Vikingene var nummer tre i den etter hvert tallrike fortellingen om gallerne. Vikingene begir seg sydover for å lære om frykt. De tror frykten vil gi dem vinger, og i håp om å kunne fly vil de søke opp mer fryktsomme folkeslag enn dem selv. Gallerne er som en følge av styrkedråpene like fryktløse som vikingene, med unntak av Provoix som er på ferie hos sin onkel Majestix. Han er en blodfattig bygutt som skal bli mann blant de tapre landsbyboerne. Provoix blir et lett bytte for vikingene som kidnapper og tar ham med nordover for at han skal lære dem å fly.

Dette skulle være et godt utgangspunkt for et filmeventyr. Paradokset er at animasjon som i bunn og grunn skal være livgivende, ender opp så blodfattig som her.

I første øyekast skal vi forføres. Det er tydelig at ambisjonene har vært store hos de danske regissørene Stefan Fjeldmark og Jesper Møller. Begge har erfaring med storproduksjoner tidligere, men i dette tilfellet føles formatet kvelende.

Baktunge gallere

Det er noe seigt og baktungt over animasjonen. Ofte imponerende isolert sett. Filmens innledning fra det høye nord har skygge og lyssetting som gir rett stemning. Vikingene er imidlertid flate og sjablongaktige. Hos gallerne er det verre. Her føles det som om livet tappes fra de sterke karakterene i serieformatet; fiskehandleren Hermetix, høvdingen Majestix, landsbysmeden Armamix, druiden Miraculix, skalden Trubadurix og selvsagt Idefix, Asterix og Obelix. Denne kritikken er generell, men her noen konkrete eksempler:

Provoix skal trenes opp til å bli en mann og Asterix og Obelix har fått jobben. Dette presenteres i form av en Rocky-pastisj med *Eye of the Tiger* på lydsporet. Ikke veldig kreativt, men skal bruk av populærkulturelle referanser fungere bør de i det minste gjøres med nødvendig distanse, uærbødighet og/eller sjangersans. Her er det umusikalsk bilderytme akkompagnert av en like umusikalsk coverversjon av *Eye of the Tiger*. Det er også et par discosekvenser (som veldig sjelden er en god idé) som bidrar til å forsterke følelsen av belgisk Idol.

Musikken har ellers et pompøst og svulstig preg som ikke bidrar i å løfte, forankre eller aksentuere bildene. Musikken gir *LOTR*-assosiasjoner, men uten ironi eller distanse blir det blekt og lite morsomt.

På lignende vis er de levende bildene ikke levende nok. I serieformat er slåsscenerne fornøyelige og handlingsmettede. I filmen blir de seige og kantete. I serieformatet veksles det smidig mellom rike tablåer og nære detaljer. I filmen blir vekslingene for variable. Om dette har sammenheng med det store antallet studioer som er kreditert på rulletekst skal ikke sies, men ofte er nivåforskjellene slående.

?Alle snakker dorskt?

Også den norske stemmeleggingen er flatere her enn hva vi har blitt vant til de siste årene. Hvorfor ikke bruke den norske dialektfloraen til å få fram koloritten og forsterke karaktertrekkene hos henholdsvis landsbyboere, storbyfolk og vikinger? Aksel Hennie kommer helskinnet unna, men han er da også den som er mest språklig på hjemmebane i sin rolletolkning av storbygutten Provoix. Det skal sies at den engelskspråklige versjonen ikke er særlig mer spennende.

Mitt alltid tilstedeværende testpanel bestående av Aksel (4) og Irma (6) lot seg tidvis rive med, og dramaturgisk går det for så vidt på skinner. Hovedproblemet er at Fjeldmark og Møller forsøker å være tro mot Goscinny/Uderzo når de gir liv til bildene, men at filmspråket de velger verken kler gallere eller vikinger og vi ender opp med livløse sjablonger. Noen ganger blir foreleggene for

tunge å bære og regissørene hadde definitivt trengt en støyt styrkedraper.

Utgivelsen byr ikke på annet enn film og valg mellom norsk eller engelsk tale. Null ekstramateriale.

Anmeldt av Rune Kreutz, 05.02.07

Takk til SF Norge for anmeldereksemplar

Ja

[asterix og vikingene cover;](#)